

شخصیت امام هادی (ع) را بشناسید

زندگی نامه امام هادی (ع)

«امام ابوالحسن علی النقی الهادی (ع)» پیشوای دهم شیعیان، در نیمه ذیحجه سال 212 هجری در اطراف مدینه در محلی به نام «صریا» به دنیا آمد. پدرش پیشوای نهم، امام جواد (ع) و مادرش بانوی گرامی «سمانه» است که کنیزی با فضیلت و تقوا بود.

امام هادی (ع) در سال 220 هجری پس از [شهادت](#) پدر گرامیش بر مسند امامت نشست و در این هنگام هشت ساله بود. مدت امامت آن بزرگوار 33 سال و عمر شریفش 41 سال و چند ماه بود و در سال 254 در شهر سامراء به شهادت رسید.

مشهورترین القاب امام دهم، «نقی» و «هادی» است، و به آن حضرت «ابوالحسن الثالث» نیز می گویند .

ویژگی های شخصیتی امام هادی (ع)

▪ **عبادت امام هادی (ع)** ، ایجاد ارتباط عاشقانه با معبود و معشوق ازلی و عبادت فراوان، از ویژگی های برجسته امام هادی (ع) است. در این باره نوشته اند: «همواره ملازم مسجد بود و میلی نیز به دنیا نداشت. عبادتگری فقیه بود. شب ها را در عبادت به صبح می رساند بی آنکه لحظه ای روی از قبله برگرداند. با پشمینه ای بر تن و سجاده ای از حصیر زیر پا به نماز می ایستاد. شوق به عبادتش به شب تمام نمی شد. کمی می خوابید و دوباره برمی خاست و مشغول عبادت می شد. آرام زیر لب قرآن را زمزمه می کرد و با صوتی محزون آیاتش را می خواند و اشک می ریخت که هرکس صدای مناجات او را می شنید، می گریست. گاه بر روی ریگ ها و خاک ها می نشست. نیمه شب ها را مشغول استغفار می شد و شب ها را به شب زنده داری می گذراند. شبانگاه به سجده و رکوع می افتاد و با صدایی محزون و غمگین می گفت: خداوندا، این گناهکار پیش تو آمده و این

نیازمند به تو روی آورده، خدایا، رنج او را در این راه بی پاداش مگذار! بر او رحمت آور و او را ببخش و از لغزش هایش درگذر».

▪ **ساده زیستی امام هادی (ع)** ، از دیگر ویژگی های برجسته اخلاقی امام هادی(ع)، ساده زیستی و دوری از دنیا بود. در این زمینه نیز آمده است: «از دنیا چیزی در بساط زندگی نداشت. بنده ای وارسته از دنیا بود. در آن شبی که به خانه اش هجوم آوردند، او را تنها یافتند با پشمینه ای که همیشه بر تن داشت و خانه ای که در آن هیچ اسباب و اثاثیه چشم گیری دیده نمی شد. کف خانه اش خاک پوش بود و بر سجاده حصیری خود نشسته، کلاهی پشمین بر سر گذاشته و با پروردگارش مشغول نیایش بود».

▪ **علم و دانش امام هادی (ع)** ، شخصیت علمی امام هادی(ع) از همان دوران کودکی و پیش از امامت ایشان شکل گرفته بود. مناظره های علمی، پاسخ گویی به شبهه های اعتقادی و تربیت شاگردان برجسته نمونه های برجسته ای از جایگاه والای علمی امام هادی(ع) است. او در همان کودکی مسائل پیچیده فقهی را که بسیاری از بزرگان و دانشمندان در حل آن فرو می ماندند، حل می کرد. گنجینه ای پایان ناپذیر از دانش و چکاد نشینی در بلندای بینش بود. دشمن ساده اندیش به خیال در هم شکستن وجهه علمی ایشان، مناظره های علمی تشکیل می دهد، ولی جز رسوایی و فضاحت ثمره ای نمی بیند. از این رو، به بلندی مقام امام اعتراف می کند و سر تسلیم فرود می آورد.

▪ **آگاهی از اسرار امام هادی (ع)** ، براساس روایات فراوان، امام معصوم(ع) هر گاه بخواهد از چیزی که بر او پوشیده است، آگاه شود، خداوند او را بدان آگاه خواهد ساخت. امام علی النقی(ع) نیز به سان دیگر پیشوایان، از غیب خبر می داد، آینده را به وضوح می دید. از درون افراد آگاه بود و زمان مرگ افراد را می دانست.

▪ **گفتار امام هادی (ع)** ، گفتار ایشان شیرین و سرزنش ایشان تکان دهنده بود. به گونه ای که آموزگارش در کودکی شیفته سخنوری او گردید. آن گاه که لب به سخن می گشود، روح شنونده اش را تازگی می بخشید و چون او را عتاب می کرد، کلامش چون شمشیری آتشین از جمله های نغز، پیکره دشمنش را تکه تکه می کرد.

▪ **مهربانی امام هادی (ع)** ، امام بسیار مهربان بود و همواره در رفع مشکلات اطرافیان تلاش می کرد و حتی گاه خود را به

مشقّت می انداخت. آن هم در دورانی که شدت سخت گیری های حکومت بر شیعیان به اوج خود رسیده بود.

«محمد بن علی» از «زید بن علی» روایت می کند: «من به سختی بیمار شدم و شبانه، پزشکی برای درمان من آوردند. او نیز دارویی برایم تجویز کرد. فردای آن روز هر چه گشتند، نتوانستند آن دارو را بیابند. پزشک دوباره برای مداوای من آمد و دید حالم وخیم تر شده است، ولی چون دید دارو را به دست نیاورده ام، ناامیدانه از خانه ام بیرون رفت. اندکی بعد فرستاده امام هادی(ع) به خانه ام آمد. او کیسه ای در دست داشت که همان دارو در آن بود. آن را به من داد و گفت: ابوالحسن به تو سلام رساند و این دارو را به من داد تا برایت بیاورم. او فرمود: آن را چند روز بخور تا حالت بهبود یابد. دارو را از دست او گرفتم و خوردم و چندی بعد به کلی بهبود یافتم».

▪ **بخشندگی امام هادی (ع)** ، بخشندگی با خون و گوشت اهل بیت آمیخته بود. آنان همواره با بخشش های خود، دیگران را به شگفتی وا می داشتند. گاه آن قدر می بخشیدند که رفتارشان در شمار معجزه به شمار می آمد، تا آنجا که در این مقام در توصیف حضرت هادی(ع) می گفتند: «انفاق امام هادی(ع) به قدری بود که جز پادشاهان کسی توانایی انجام آن را نداشت و مقدار بخشش های ایشان تا آن زمان از کسی دیده نشده بود و در جغرافیای اندیشه ها نمی گنجید».

▪ **کار و تلاش امام هادی (ع)** ، امام علی النقی(ع) پیشوای بزرگ شیعیان و بزرگ خاندان هاشم بود. درآمدهای اسلامی همه به دست او می رسید و می توانست از آن بهره مند شود؛ چرا که حق او

بود، ولی به سان پدران خود دوست داشت از حاصل دسترنج خود بهره گیرد و نیازهای زندگی اش را با زحمت خود فراهم آورد.

«علی بن حمزه» می گوید: «ایوالحسن(ع) را دیدم که به سختی مشغول کشاورزی است؛ به گونه ای که عرق از سر و رویش جاری است. از ایشان پرسیدم: فدایت شوم! کارگران شما کجایند [که شما این گونه خود را به زحمت انداخته اید]؟ در پاسخ فرمود: ای علی بن حمزه! آن کس که از من و پدرم برتر بود، با بیل زدن در زمین خود روزگار می گذراند. دوباره عرض کردم: منظورتان کیست؟ فرمود: رسول خدا، امیرمؤمنان و همه پدران و خاندانم خودشان کار می کردند. کشاورزی از جمله کارهای پیامبران، فرستادگان، جانشینان آنها و شایستگان درگاه الهی است».

▪ و بسیاری از ویژگی های بی نظیر آن حضرت (ع) ...

حسد نیکوییها را نابود سازد، و دروغ، دشمنی آورَد، و خودپسندی مانع از طلب دانش و خواهنده خواری و جهل گردد، و بخل ناپسندیده ترین خُلُق و خوی است، و طمع خصلتی ناروا و ناشایست است.

از کسی که براو خشم گرفته ای ، صفا و صمیمیتِ مخواه و از کسی که به وی خیانت کرده ای ، وفا مطلب و از کسی که به او بدبین شده ای ، انتظار خیرخواهی نداشته باش، که دل دیگران برای تو همچون دل تو برای آنهاست.

مسخرگی، تفریح سفیهان و کار جاهلان است.